

ONTMOETING EN GESPREK MET ANNA BIJNS

voorbeeld waart en als jonge dochter een parel. Hij heeft uw harteklop beluisterd en ons dat allemaal meegedeeld, al bleef er ook maar geen spoor van uw bestaan, buiten enkele dorre schepenbrieven en notarisacten. Wij zijn hem en zijn inspiratie zeer dankbaar.

— Een glorioos sottoor, meneer, zei Anna, een vent die mij meer kwaad dan goed gedaan heeft met zijn kletsrouserij die voor geschiedenis moest doorgaan. Ik zou hem willen te lijf gaan met de wapens van zuster Kalle waarover ik een plezierig referein heb geschreven, dat men in de meisjespensionaten stellig nooit op de prijsuitdeeling zal voordragen. Wat een aerdich stutere. . . .

— Heerelief, dacht ik, zij is zooals de meeste dichters. Ze debiteert haar verzen zelf. We zijn er aan toe voor een referein.

— Gelukkig zijn er ook andere kerels aan het woord gekomen, ging Anna verder. Daar is bij voorbeeld een Hollandsche meneer Jonckbloet. Die heeft het op een andere manier geprobeerd. Die heeft uit mijn gedichten opgeteld hoeveel minnaars ik heb gehad en om de zaak wat mooier te maken heeft hij er een paar priesters bijgevoegd. Wat een bol. Ik die Luther te lijf ben gegaan dag aan dag, jaren lang, omdat hij een gewezen non huwde en bij haar kinderen won, ik die me bij het Luthersch rapalje gehaat en veracht maakte ter wille van mijn strijd, ik zou de minnares zijn van priesters, de boelin van een onbekend aantal onbekenden? Ik die de wereld en haar vuil aan de kaak stelde zooals het sedert Jan de Weert niemand heeft gekund, ik zou. . . . U ziet hem zoo zitten, die Jonckbloet, de slechtgenaamde, het professorale potlood tusschen de vingers en op een blaadje papier een rijtje streepjes: mijn minnaars. Bij elken priester, een dikke streep. Neen, dan is meneer Willems, Léonard, me liever. Die telt ook op, die zoekt ook hoe dikwijls ik Bonaventura in mijn acrostiches heb geschreven en die is er nog niet heelemaal zeker van of het om Sint Bonaventura, gezegend zij zijn naam, of om een Bonaventura in vleesch en been gaat. En toch moest ik die mannen dankbaar zijn, ze hebben gepoogd mij een schandaalreputatie aan de hand te doen en dat zelfs is niet geslaagd.

Om dien vloed te stuiten, wierp ik daar snel tusschen:

— Maar Anna, dat is de taak en het vermaak van de philologen. Zij hebben zoo iets noodig. Het zijn uiteraard deugdzame en treffelijke menschen. Ze werken hun drift van achterklap, lastertaal en lichtvaardig oordeel — fouten die toch iedereen eigen zijn — retrospectief uit. Stel u één oogenblik voor dat ze zich met levende dichters gingen bezig houden. Wat schoot er van de arme kinderen over. Het komt er eigenlijk weinig op aan of geleerde heeren u wel eens lezen. Gij hebt poëzie geschreven en het is passend dat wie poëzie beschouwt als een levensbehoefte, als nooddrift, uw werk, voor een deel